

OVERREDEN EN GEDOOD

Hij moest de zakken kolen van den wagen
over den overweg in 't wachthuis dragen.

De wisselwachter tuurde langs de lijn
en zette „veilig” voor den naderenden trein.

Het regende en woei, hij hield het hoofd gebogen,
— pas vijftien jaar — en klaagde om wat die kolen wogen.

De baas, zijn vader, ziek en ongerust op bed :
„als nu die jongen maar goed op de treinen let”.

Hij tobde met zijn zakken door den regen
elf had hij gedaan, nu stonden er nog negen.

Flauw in den donker glom het groene licht ;
de treinbestuurder vloekte op 't slechte zicht.

Hij liep onder een nieuwe vracht te hijgen
het was een toer om ze op den nek te krijgen.

De motorwagen smeed hem van de baan
met hoofd en kolenzak tegen den seinpaal aan.

Het laatste wat hij wist toen hij werd doodgeslagen :
„dat zakken kolen zwaar zijn om te dragen.”

A. J. D. VAN OOSTEN

Verschijnt in een bundel verzen : „Kort Oponthoud”.